

Թիւնները կատարելու փոյթ տարաւ, ըսին և կը-
սեն միշտ Իրեն, «Վ.Ե.Տ. Տէր, 2եր միջամտու-
թիւններն ազգին շահերը կը վտանգեն . . . », այս ազգաբարոյթեան վրայ Նորին վեհափառու-
թիւնը կը հարկադրէր ձայնը կտրել, բայց հիմայ
ալ չէր կրնար լռել քանի որ տեսաւ թէ մինն
« յանուն ազգին շահերը չը վտանգելու . . . », Իւր
միջամտութիւնն կարգիլէին, տապարի հար-
ւածով մ' ալ Մայր Աթոռոյ ոտքերը կը կոտրէ-
ին, որով ազգին միութիւնը կը քայքայէին, ազ-
գին գոյութիւնը կը վտանգէին. ուստի բոլորն հարկ
զգաց ազդ առնուլ Ազգին, թէ Մայր Աթոռն ի
վտանգի է, և հրաւեր կարդաց բոլոր եկեղեցակա-
նաց ու աշխարհականաց և Իւր ամեն կարգի հա-
րազատ որդւոց, որ զայն պաշտպանեն, և « զգոյշ
կենան ի խմորոյ փարիսեցւոց » :

Ո՞ր Հայ, որ Երեսփոխան կրնայ այս հրաւերին
անտարբեր մնալ, բաց ի Մասիսէն և իւր արբա-
նեակներէն, որոց թիւն այսօր աննշան է, և որք
իրենց նիւթած քստմանի ու վատահամբաւիչ մի-
ջոցներով ազգայնոց արդար զայրոյթն իրենց դէմ
կը գրգռեն. որ Հայ կըսեմք կը թողու որ այնչափ
նահատակներու արեամբը գնուած, բոլոր աշ-
խարհի մէջ ցրուեալ Հայոց միութեան կապն
եղսղ յիշատակաց արժանի սուրբ ու նուիրական
Աթոռը կործանեն. որ Հայ իւր հարազատ Մայրը
կուրանայ և խորթ մօր գիրկը կը նետուի. Ի զուր
զայն կը վատահամբաւեն թշուառները. չը գիտեն
ողորմելիները թէ բարձրագագաթ ժայռ մ' է Ա-
րարատ. այդ ժայռին դէմ շատեր զարնուած ու
խորտակուած են. և իրենք ու իրենց հետ շատեր
ալ դեռ կը փշրին անոր ստորոտը :

* * *

Օրագիր. Թ. 666. Փետր. 5.

ԱՄԲԱՍԱԶՆՈՒԹԻՒՆ ՄԸ.

Տաճիկներէն ոմանք երբ փաստի տովու հան-
դիպին, հաւատքիս հայհոյեցը իբր փաստ իրենց
հակառակորդաց առջին կը քշեն :

Մեր հակառակորդներն ալ վերջին օրերս միւս-
նոյն դիրքին մէջ կը գտնուին :

ԶԽրիմեան Պատրիարք ընտրել չու գեցին ասոնք :

Իսկ ազգը յամառ ընդդիմութեամբ մը պնդեց,
յարատեւեց և զԽրիմեան Պատրիարք ընտրեց :

Այսու ամենայնիւ ամեն մարդ գիտէ ու կը վը-
կայէ թէ Խրիմեան Պատրիարք ընտրուելէն անմի-
ջապէս ետքը, իր թշնամիներն շահելու քաղաքա-
կանութիւն մը գծեց իր աչաց առջև, բայց միշտ
շուարեալ՝ միշտ տատանեալ և միշտ առաջին
օրուան բուն իր ներքին համոզմամբը խօսածը,
երկրորդ օրը յետս կոչելու և այլափոխելու տրա-
մադիր :

Սակայն և այնպէս, եթէ չունի խորագիտու-
թիւն, չունի նաև իր ազգին շահերն վտանգելու
սիրտը, ուստի միշտ պէտք է լսել երկու կողմն ալ
հաւատարմով թէ՛ ազգին մէջ անպակաս են ազ-
գին թշնամիները :

Ահա Նորին Սրբազնութեան այս մասին ունե-
ցած սխալ կարծիքն է որ եթէ երբեմն հասարա-
կութեան խորհրդոյն կանայ, միշտ ազգին թշնա-
միներուն խորհրդոյն անսպառ տրամադրութեան
մէջ կը գտնուի, զի անոնք հասարակութենէ աւելի
լաւ կը ճանչեն Խրիմեանի տկար կողմերը և գիտեն
թէ ի՞նչպէս կրնան զանի իրենց կողմը շահել :

Խրիմեան բանաստեղծ մ' է, և բանաստեղծի
մը աչքերն, ամեն խնդրոց պայծառ կողմը միայն
տեսնել կը սիրեն. բանաստեղծին սիրտը միշտ գե-
ղեցիկ տեսնել կուզէ իրերն և բանաստեղծ մը չի
կրնար հաւատալ թէ բնութեան մէջ չար բան մը
եղած ըլլայ, ամենայն ինչ անոր համար օգտակար
են և զեղեցիկ, զի բնութեան գործ են ամենայն ինչ :

Բանաստեղծներն աշխարհիս զարդն են, բայց
հիմունքը երբէք չեն, զի երեւակայական են միշտ՝
սակայն երբէք իրական :

Այսպէս ալ Խրիմեանէն իրական բան մը յու-
սալ, երազէն իր մը հետեցնել կը նմանի. զի իր
մտքովը միշտ վերները կը սլորտի, և առանց ոտքին
տակը նայելու. սակայն և այնպէս Խրիմեան սիրելի
է ազգին, զի բանաստեղծ մ' է, և զի բանա-
ստեղծները միշտ կը սիրուին հասարակութենէն :
Բայց ազգաց բաղդը բանաստեղծից ձեռքը յանձ-
նել, միշտ վնասակար կողմերն ունի. զի աշխար-
հիս մէջ հակառակ բանաստեղծից կարծեացը՝ ա-
մեն բան ինչպէս իր լաւ՝ նոյնպէս և չար կողմն
ունի :

(Մեղեդիքն է յեղեղեղիքն) :